

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Ευταξίας του Παλατιού, και η προσκλήσεις. Η συγκίνηση των Αθηναίων. Ο Διάκομος, Βασιλεύς Αρχιμουσικός. Η Φαναριώτις. Η είσοδος του Όθωνος και της Αμαλίας. Ο Έλληνοραπτής του Βασιλέως. Η Αμαλία χορεύτρια. Η τεσαλέττα της Βασιλείσσης. Μια λαϊκά κινητόν αδαμαντεπωλείον. Η Κυρία της Τιμής κλπ.

Ένα από τα ενδιαφέροντα κεφάλαια της Οθωνικής ιστορίας είναι και ο πρώτος Ανακτορικός χορός. Το γεγονός, σημαντικώτατο για τη μικρή και άπληστη τότε Αθηναϊκή κοινωνία, καταθερόβησε τους περισσότερους και άναψε πόθους και φιλοδοξίες. Και πριν γίνει ακόμη ο χορός, άρχισε ο θόρυβος. Η Αύλη έζητησε να συγκεντρωθεί στο χορό όλος ο έθνευς που έπρεπε να λάβουν μέρος στην πρώτη αυτή έορτή των Έλληνικών Ανακτόρων. Άλλα τουτό δέν ήταν δυνατό να πραγματοποιηθεί. Η έθνομουκία δέν είχε ακόμη κανονίσει τους λογαριασμούς της με τα πρόσωπα. Ο Όθων και η Αμαλία έγκαίως άντελήφθησαν ότι κάθε παράλειψη θα έδημιουργούσε και μια δυσάρεσκια. Όλες λοιπόν η φροντίδες τους έσυγκεντρώθησαν στο σημείο αυτό: να μη λείψει από το χορό κανένα από τα πρόσωπα που είχαν δικαίωμα προσκλήσεως.

Από την άλλη μεριά όμως έχρειάζοντο και χορευτάι Έθροπαϊκών χορών, οι όποιοι να δάσουν κάποια ζρηρότητα, γιατί, φυσικά, οι έξνοι διπλωμάται μόνον δέν θα ήταν άρκητοι να κρατήσουν το χορό. Και το Άδλαρχείον άπαράσις να στείλουν σχετική έρώτηση στους ύπουργούς και τους προϊσταμένους των κεντρικών ύπηρεσιών. Ίδου το περιεγγο αυτό έγγραφο:

«Η Α. Μ. δ Βασιλείς θέλω να δώση χορόν, έπιφορτίσει με να ζητήσω να μοι στείλεις κατάλογον έν του κλάδου σας όσαι είναι οι καλλίτεροι χορευτάι.»

«Ο Ευταξίας του Παλατιού.»

Η προσκλήσεις αυτή—ή όποια μάλιστα κατά λάθος έστάλη και στον Πρόεδρο της... Ίερών Συνόδου!—έχρησίμευσε ως πρόφασι των άντιβασιλικών και των αικανίας δυσάρεστημένων. «Η Έλλης» του Λεβίδου, το πιο έπιθετικό φύλλο της Άντιπολιτευσεως, έδημοσίευσε καυστικώτατη σάτιρα εναντίον του Άδλαρχείου, ή όποια έταλείσθη με την άπόλυση χαρακτηριστική έρώτησι:

«Ο κ. Βασιλευταξίας νομίξει λοιπόν ότι ή Έλλάς είναι τόπος των τρελλών και το Παλάτιον φρενοκομείν;»

Συνέβαινε όμως και το έξης: Οι Βασιλείς, μη γνωρίζοντας καλά την Έλληνική γλώσσα, έδιναν άφορη στους άντιπολιτευομένους να τους χλευάζουνε συχνά. Παράδειγμα το έγγραφο του Βασιλέως δασονόμου Λεωνίδου, ή μάλλον ή άδεια ύλοτομίας που δόθηκε σ' έναν Έλληνα για να κόψη έξλα:

«Το κύριο Νικόλας Κάλαρις έχιν την Άθιαν να κόψει ένα καινού έξλο δύο κόσι (200) έξλο εις το σπέτζιες που φέλι πουλήσι τούτο έξλο στο σπέτζιες. Λεονίδιος, 24 Μάρτιος 1837.

«Ο Βασι. Δασονόμο.»

Οι άμειλιτοι άντιπολιτευόμενοι δέν έσυχαροϋσαν «την βεβήλωσι της άθανάτου γλώσσας του Πλάτωνα» και άντι να έξετάσουν αν ο δυστυχής δασονόμος έκανε καλά τη δουλειά του, έγραψαν κύριον άρθρον για το έγγραφο του και ζητούσαν την «καϋλήν του έπι πίνακι»!...

Ός τόσο ο κατάλογος των κλησεμένων για τον Ανακτορικό χορό καταρτίσθηκε όπως-όπως, και ή προσκλήσεις έδόθησαν στους άνακτορικούς ύπηρετας για να τις μοιράσουν. Ένας Αθηναίος της εποχής έκείνης, διηγότανε στα γεγραμμά του, στην Πλάνα, ένα χαρακτηριστικό σχετικά ανέκδοτο, που φανερώνα πόσο ένοικαπεύθησαν ή μικροφιλοτιμίες από την πρόσκλησι στο χορό.

Σ' ένα άριστοκρατικό σπίτι, είχαν συγκεντρωθί τα έλεγκτώτερα μέλη της Αθηναϊκής κοινωνίας, για να συζητήσουν τον ομοδοσιότη που είχε την ήμερα κείνη την ονομαστική του έορτή... Η συγκέντρωσις ήταν έπίσω στην άκμή της, όταν έξαφνα παρουσιάστηκε ένας άνακτορικός ύπηρετης φέρνοντας την πρόσκλησι για το χορό. Μόλις οι κλησεμένοι έμαθαν τι είχε μέσα ο φάκελλος με το Βασιλικό Στέμμα, βρήκαν προχείρις από μια πρόφασι καθέναι, και σκόπησαν. Έστρεψαν στα σίτια τους, για να ιδούν αν είχαν προσκλήθί και αυτοί!

Στο μεταξύ, τα μικρά Άνάκτορα είχαν διασκευασθί έν του προχείρις για την έορτή. Η Αμαλία, βοηθούμενη, από την παιδαγωγό της, από τις κυρίες της ύπηρεσίας της, πρό πάντων όμως από τη φυσική της καλαισθησία και την άκούραστη δραστηριότητά της, κατέμνη δλόκληρος ήμερές στις έτοιμασίες. Στο εζάκι έτοιμοτήθηκαν χρυσοί κροσώτες, οι τοίχοι στρώ-

θησαν με πολύχρωμα ύφασματα και έλληνικούς τάπητες και κρημάστειαν ψηλά ή δύο εικόνες των Βασιλέων, που τις είχε φιλοποιήσκει ο σπουδάζων τότε στο Μόναχο Έλληνας ζωγράφος Δούκας. (Τα πορτραίτα αυτά, μετά την έξοσι των Βασιλέων, άγνωστικώς, έπέσαν στην Κορίνθο όπου και έκάηκαν.)

Μεγάλοι κλάδοι πεύκων έσπείθησαν στις γωνίες, και διάφορα άγαλάματα έσυμπλήρωσαν το διάκοσμο. Μεταξύ αυτών ήταν και μια όφραια λήκυθος Χιακής κατασκευής, που την είχε προσφέρει στη Βασιλείσση ή κυρία Χαλδοβάρχη. Η λήκυθος αυτή έφερε μαύρα άκόμη τα σημάδια από την πυρκαγιά της Χίου κατά τον Άγώνα.

Πεντακόσιες προσκλήσεις—άριθμός τεράστιος για την εποχή κείνη—έμοιράσθησαν. Το πλήθος των κλησεμένων έγέμισε τις δύο συνεχόμενες σάλες των Ανακτόρων τότε στο Μόναχο όπου τους διαδρόμους των, έν ή έξα πλατεία και οι γύρω θρόνοι ήταν γεμάτοι κόσμο, που είχε μαζευτή έκει από τις 4 το άπόγευμα για να βοηθήσει και να παρακολουθήσει την άφιξη των κλησεμένων.

Η μουσική της Φουρβής, υπό το Βασιλικό άρχιμουσικό Πρέβτην, έτοιποτήθη στο προαύλιο. Αύλικι θεράποντες, με χροή έγγυλορηπέσι στολάς, έκλυλοφορούσαν έπιδεικτικώς άνάμεις στους κλησεμένους.

Σά μια έπιστολή της ή κόμησση Νόρντεμπελχιτ περιγράφει έπ' έξης την έντυπότη της από τη συγκέντρωσι αυτή: «Έβλεπα και νεις έκει μέσα όλες τις μέδες. Η Φαναριώτισσες φορούσαν τουλίτες κομμένες με το τελευταίο Παριζιάνικο φινιριέρι, άλλα πολύ παραδαίς, σ' χειματισμούς. Από τις Αθηναίες λίγες ήταν ή ντι μέγες εθροπαϊκά. Η περισσότερες—κυρίες και δεσποινίδες—ήσαν στον Ανακτορικό χορό με το έθνικό φόρεμα. Η νησιώτισσες μάλιστα φορούσαν το ιδιαιτέρω ένδυμα του τόπου τους.»

Στις 10 άκριβώς έμπήκαν οι Βασιλείς. Μπροστά έπήγαιναν δυο ύπηρετες με χροήτη στολή και άναμμένες δάδες, τον άκολουθούσαν οι έννοι άκόλουθοι του Βασιλέως και τέλος το Βασιλικό ζεύγος με το έθνικό ένδυμα. Ο Δασημότατος Έλληνοραπτής της εποχής, ο Ταρσούλης, είχε μετακλήθει από το Ναύπλιο, έπίτηδες με τη Βασιλική θαλαμηγώ και είχε έγχασει ένα μήνα για τις φορεσιές του Όθωνος και της Αμαλίας.

Άμα οι Βασιλείς έμπήκαν στην αίθουσα, και μετά τους τυπικούς χαιρετισμούς, έδόθη το σημεϊον. Ο Όθων έχώρεσε με την κυρία Μουροϋτη, ή Αμαλία με τον Μιχαήλ Σούτσο. Η Βασιλείσση ήταν έξοχη χορεύτρια, και έχώρεσε με χροή τους χορούς της εποχής κείνης: Το Γαλλικό βάλς, την Πολωνέζα, τη μαζούρα. Ηταν ζρηροτάτη και άκούραστη, και έχώρεσε δάδεκα φορές ως στο τέλος της έορτής, δηλαδή ως στις 2 το πρωί.

Στον πρώτον Ανακτορικό χορό διακρίθησαν οι «λέοντες» της εποχής: Οι δυο Ύψηλάντηδες, οι δυο Σούτσοι, ο Ραγκωβής, ο Ζανίνθιος Ράμας, ο Κορίνθιος Νοταρής οι Αθηναίοι Βενιζέλος και Πατράκης, ο Μανρομυχάλης, ο Λυγηρός, ο Άργυροπούλος και άλλοι. Από τις κυρίες που έλαψαν με την άμορφιά και το πνεύμα τους ή έφημεριδες άναφέρουν την κυρία Καλλιμάχη, τις δεσποινίδες Άργυροπούλου, την κυρία Βιτάλη με την όποιαν έχώρεψε ο Βασιλέας, την κυρία Λαγρονή με τους γραμματέας της Γαλλικής Προξενίας, έξοχη καλλονή, και μερικές άλλες.

Ο πρώτος Ανακτορικός χορός έστοχίσθη 7000 δραχμές, ποσό τεράστιο για την εποχή κείνη.

Ύστερα από όχτώ μέρες έδωσε άπεχαιροεκτήριο χορό ο κόμης Άρμάνσπεργ, που έφραγε από τας Αθήνας και άμέσως ότασε ο πρόβος της Άγγλίας. Στους χορούς αυτούς ή Αμαλία έπήγε με εθροπαϊκές τουαλέτες. Προτιμούσε συνδυασμούς του γαλάζιου και του κόκ, που έσυμβιβάζονταν με το δροσερό χρώμα του προσώπου της, κατά την πρώτη μάλιστα νεότητά της. Σημ χροήτη των γενεθλίων του Βασιλέως, ή Αμαλία φανερώθηκε με μονάδα χροήματος τριανταφυλλί, με άσημένιες όφγιες. Το βράδυ κείνο έπρόκειτο να δοθί και χορός στα Άνάκτορα, έπειδή όμως στο μεταξύ είχε άναγγελθεί από το Όλδεμβούργιο ο θάνατος ενός συγγενούς της Βασιλείσσης, ο χορός άνεβλήθη, και άντι του χορού έδόθη γεύμα σε 14 πρόσωπα και έσκαρς, κατά την όποιαν

Η Αμαλία

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΡΑΜΣΗ

Λιγυμιακό ειδύλλιο

Στό μεγάλο κάμπο της Άνω Αιγύπτου, κάποια Ιερσική φυλή από την Αιθιοπία, έθεμελίωσε άλλοτε κινδύους στις όχθες του Νείλου τις Θήβες με τις εκατό πόλες. Η περίφημη αυτή πόλη, που άνωθους σάν ένας γιγάντιος λωτός άπάνω από τα νερά του ποταμού, έφθασε στη μεγαλύτερη άκμή της μεταξύ της 17ης και 20ης δυναστείας. Την έκουρίευσαν κατόπι ο βασιλιάς Περσών Καμβύσης και την έλεηλάτησε ο Πτολεμαίος ο Σωτήρ.

Σήμερα κοίτεται θλιβερός σαρός από χαλάσματα και άπάνω τους έχουν θεμελιωθεί τέσσερα Φελλάκια χωριούδάκια. Τό ένα από αυτά, ή Καρανά, εινε χτισμένο στό χώρο που λέγεται «πόλις του γαού». Έκει ύψώνεται άνωμα σήμερα τό πελώριο άγαλμα του Ραμσή του Μεγάλου, ένος από τούς βασιλιάδες της 13ης δυναστείας. Στο χωριό αυτό ζούσε μία άραιότατη Φελλαχοπούλα, ή Νεφίς, που όλοι την έλεγαν «ή κόρη του Ραμσή», γιατί πολύ παλαιά τό άγαλμα του περίφημου Φαραά. Η Νεφίς περιούσε κηδομένη σιμά στό πόδια του αγάλματος του Ραμσή, έχοντας μπρός της ένα καλαθάκι πλεγμένο με φοινικόκλαδα, γεμάτο δραχμώνς χουραμάδες, τούς όποιους πουλούσε στους περιηγητάς και στους σφοδρός Αιγυπτιολόγους.

Μιά μέρα ειςά να πλησιάζη, σκίζοντας τό γαλήνιο νερά, ένα καρβακι. Έφρανε ένα ζευγαράκι νύπαντρον Έγγλέζον. Τό ζευγάρι πάτησε στη μικρή προκυμαία, χάρηκε άμέσως στό θασάκι των φοινικιών και τράβηξε προς τό πελώριο άγαλμα. Η Φελλαχοπούλα στέκονταν, όπως πάντα, εκεί κοντά στό άγαλμα του Φαραά, με τις πλάτες στρηγμένες στον τοίχο. Σιμά στό πόδια της ήταν και τό πανεγράφι με τούς μοσκοβολημένους παρπούς. Παρακολουθούσε με τό μάτι της τούς δυο περιηγητάς που πλησιάζαν, με μία άφύελο στη σάση της πολύ χαριτωμένη. Ψηλά, χυκόκορη, βροχολυγερή, φορούσε μονάχα ένα γαλάζιο μακμαποπό ποικίματος, χωρίς μανίκια και λίγο άνοιχτό μπρός στό στήθος. Έιχε ύψωμένο τό στατέριό της μπράτσα και τό χέριό πλεγμένο πίσω από τό κεφάλι, σάν προσηφάλο. Ο άγαλακένιος λαμός της βόσταζε με χείρ τό κεφάλι έκαινο, γυμμένο λίγο δεξιά.

Τό μαλακό και λιγύκι γυαλιστερό πρόσωπό της ειλ-

μερικοί δραστήχνηα έξετέλεισαν δυο κομποδέες άπάνω από πρόχειρη σκηνή που ειχε στήσει στό βάθος της όλλας. Η Βασίλισσα έφερε τό παρόμοιο του Τάγματος της Αικατερίνης, και στό κεφάλι διέδυμα από άσπια διαμάντια. Κατά τη διάρκεια του γεύματος ή Βασίλισσα, για πρώτη φορά, έκανε πρόσηψη στην όψια του Βασιλέως, έλληγισά, και έδειξε μεγάλη συνήπια.

Τρασαναφιλόχρημο φέρεμα έφερε ή Άμαλία και στό χορό που έδωσε ο Κυβερνήτης του Άγγλικού πολεμικού «Πόρσελαντ» προτού άνοχηση τό πλοίο για την Έυρώπη. Άδειον σμειώσεως εινε ότι ή Βασίλισσα έδειχνε μεγάλη έπιμονή να εισαγάγη την άπλότατη στο νεύσιμο των Έλληγνίδων. Ένω έάντιθέτως, ή έβνες κυρίες, που ήταν παρσιτιακές από τας Άθήνας και ή Έλληγνίδες που είχαν έλθει στό έξωτερικό, πήγαιναν στις γιορτές του Παλατίου με βαρούτιμες τουαλέτες. Η νύφη του ήμερόνος Σούτσου κυρία Όρβόσσοφ παρουσίωσε τό ένα μετά τό άλλο, φορέματα, διαμαντικά και θαντέλλες έβνες μισό έκατομμύριου φράγκων! Η λαίδη Λοντόνσφ, όταν ήγύρισε από την Κωνσταντινούπολη, έδειχνε στις γιορτές των Άνακτόρων γάντια και καλτσες γαριφωμένες με διαμάντια, και φορέματα πεντημένα με μαργαριτάρια.

Η Άγγλίδα αυτή άριστοκοράτσια, όταν έκανε την έπίσημη παρουσίαση της στη Βασίλισσα, φορούσε τουαλέτα άσηρη όλομέταξη γαριφωμένη, σχεδόν ως στό γόνατο, με ζυμπελίνα και διαδυμα από μαργαριτάρια χονρά σάν φουτουόκμα! Κατά την παρουσίασί της, ήταν στην είδουσα, γέρο από την Άμαλία ή κυρίες της χώρας. Έξ αυτών ή Κυριακούλα Κριεζή έφερε τό Όρζοάκι ένδυμα, ή Φωτεινή Κολοκοταφάνη τό Σουλφάκι, και ή Μαρία Μοναχίδου (κόρη του Φαραάου ναύαρχου Άποστόλη και σύζυγος του Γερουσιαστού Μοναρχίδου) τό Φαριανά και ή δυο Μασουριμαλοπόδες τό Μανδάκιμα.

© Παλλάς

χε τό χρομάτιού προσώπου του Φαραά, κοκκινισμένο από τις άχτίδες του ήλιου. Ίζε τό παχουλά της χείλη μωσανοιγμένα και μωσφαινόταν δυο σαφές μαργαριταριών που λαμπύριζαν. Τά μεγάλο της μάτια γεμάτα φλόγες και πόθος Ισπανων τά μακρουλά μαύρο ματόφυλλά της και στεφάνωναν τά καμαρωτά της φρύδια. Από ταυιά της κρέμονταν για σκουλαρίκια μεγάλα χάλκινοι κρόκοι κι άλλοι κρόκοι πάλι κροτάλλιζαν στους άσταγάλους της.

Η Νεφίς έβλεπε τούς δυο έβενους που πλησιάζαν, μελές κατορθώνοντας να κρατά όρθιο τό κεφάλι της, ναρκωμένη από την έξωση. Λίγο-λίγο όμως τίνιζε τη νάρκη από πάνο της και άρχισε να συλλογίζεται: Ο Έγγλέζος ήταν άφοιος και δυνατός και ή ψυχογονωμά του όλο ζωή. Η γυναίκα του όμως ήταν ξανθή, ξεθορασαμένη, Ισχήν και πολύ άσηχη. Η Νεφίς συλλογίζονταν πως ο άντρας μπορούσε να συγκριθίη στην όμορφιά και στην μεγαλοπρέπεια με τούς Φαραά της Καρανά, μά ή γυναίκα δεν ήταν άντάξιά του.

Όσο πλησιάζε τό ζεύγος, τόσο τό ναρκωμένο πρόσωπο της Νεφίς ζωντανεύει. Τά χείλη της άρχισαν να τρέμουν, τό μάτι της να τινάζουν φλόγες. Ένοιωσε τό αλια στήν καρδιά της να τινάζεται και να χοχλάζη και στη στιγμή άγάπησε τον άντρα και μίσησε τρομερά τη γυναίκα του. Όταν οι δυο περιηγητάι πλησίασαν, κατάβρασε άπότομα τό ύψωμένο της μπράτσα και τούς κούταξε άγρια.

Ο Έγγλέζος θορούσε και θαύμαζε την κόρη της γής του Φαραά, που ειχε τό μεγαλοπρεπή χαρακτήρισμά της στο πρόσωπό της και την πλαστική όμορφιά τούς στό μορμί. Η Νεφίς τό κατάλαβε και ήταν άρεστά συγκινημένη. Μά ή φουτουόκμα που ειχε σηκωθεί μέσα στο στήθος της έκανε την πνοή της να βγαίνει από γρηγορή, ένω από ζήλια μαζύ τό χαλιόχρημο δέμα της έφρασε.

- Πόσο πουλάς τούς χουραμάδες; ρώτησε ο Έγγλέζος.
- Δεν τά πουλώ, Τά χαρίζω, άλλα μονάχα σ' έμένα.
- Δός μου τό χέρι σου ν' άνεθώ τό σκαλί αυτό.

Η κόρη έσκυψε με προθυμία, τούδωκε τό χέρι κι άνέβηκε, ένω τό μάγουλά της κυροκοείνταν.

Υστερα της έδωσας και ή Έγγλέζα τό χέρι της. Η Νεφίς την πλησασε περιφρονητικά, έβγαλε άπότομα από ταύτι της τό μεγάλο κρόκο και τον άπλωσε να καστή ή άντίζηλος της για να μη έγνηση τό χέρι της. Μιά άγρια σκέψη πέρασε τη στιγμή έκείνη του μουλά της Φελλαχοπούλας: Ν'άψιση έξασα τον κρόκο για να πέση αυτή ή συχαμωρή ή Φράγκα να σκοταθί κι έτσι να μείνη ο άντρας της έλεύθερος και να παντρευθί την όμορφη και κολοδεμένη κόρη του Ραμσή. Μά ο τρομερός αυτός διαλογισμός πέρασε και ή Έγγλέζα ειχε άνεθί πεία.

Οι δυο έβενιοι σταμάτησαν για κάμποσιν ώρα μπρός στο πελώριο άγαλμα του Ραμσή και θαύμασαν. Η Νεφίς με την καρδιά άναστασισμένη ζήτησε από ταρκάδι, όταν τό έχει άποσφιλάνει ο έρωτας και πέρασε τό μεγάλο σκουλαρίκι, που βαστούσε στο χέρι της, στό χέρι του Έγγλέζου, μουρονορίζοντας του με περιπάθεια στο αυτί:

- Να φυλάξης αυτό τό σκουλαρίκι. Ίσως στην πατρίδα σου κάποτε θυμηθής την κόρη του Ραμσή, τη Νεφίς. Είσα ή ψυχή της και τό σπής της...

Η φωνή της έτρεψε. Ο Έγγλέζος βγάζοντας τότε ένα χρυσό νόμισμα, τό έφησε στην παλάμη της. Η Νεφίς χαιρέθηκε, ένα χαμόγελο μικρό και γεμάτη θυμό πέταξε τό χρυσό νόμισμα πέρα στό χαλάσματά.

- Έγώ δεν σοβ πουήσα τό σκουλαρίκι, σοβ ελπε. Σοβ τό χάρια. Η καρδιά μου εινε δυο κρόκοι κι έσύ έχεις τώρα τον έναν, δηλαδή τη μισή μου ζωή.

Ο Έγγλέζος κούταξε με συμπάθεια την κοπέλλα, ένω ή γυναίκα του έσοι που ματσούραζε από δυσφορία στο πρόσωπο, γίνονταν πύ άσηχη. Τρέμοντας ο έβενος έδωσε τό χέρι του στην κόρη του Ραμσή και την άποχαρίστηκε.

Η Νεφίς ξαναστηλάθηκε στη θέση της και παρακολούθησε τό ζευγάρι ως που χάθηκε. Τά χείλη της μισοκρέμονταν από θλίψη και τό μάτι της ειχαν πλημμυρίσει στό δάκρυα. Ος τό βράδυ τό μάτι της κλαινόταν βαθιά - βαθιά στον όρίζοντα, έκαι ποδα χαθή τό μικρό πλοίο. Και τώρα χάνωμαι και χάνωμαι μαρταριέ κάποιον να φανή από πέρα, με τό κεφάλι νυσταγικά άκουμπισμένο στό παλιά μάμαρα. Κι όλοι τη συμπονεύει όταν βλέπουν πως λείπει απ' ταύτι της τό σκουλαρίκι που έδωσε κι ή άρραβώνα στον έβενιο, που δά θα ξαναγορήσει μαζί!

Νεφίς...